

Incepând cu epoca revoluției industriale, inginerii au constituit mereu o clasă de care societatea nu a putut să nu țină cont. Fără ei n-ar mai fi functionat segmente importante din economie și nu numai. În timp, și alte ramuri ale economiei, în afară de industrie, au început să aibă componente semnificative industriale, vezi industria alimentară ca extensie a agriculturii, industria comerțului, industria mediului etc., ajungându-se în prezent că putem vorbi, chiar au devenit la modă termeni precum industria spectacolului, industria turismului, industria sănătății etc. Caracteristica inginerului, în toate epocile, a fost, și este, măsura lucrurilor, care vine din educația inginerească. A rămas memorabilă discuția dintre Nicolae Iorga și Ion I.C. Brătianu, inginer de profesie, când, într-o dispută politică, la întrebarea primului, „Ce să învaț eu de la un inginer?“, răspunsul a fost „Măsura, domnule profesor!“.

O perioadă aparte pentru inginerii români o constituie epoca comunistă, am mai sesizat acest fenomen în romanul meu Punctul de sprijin. Atunci politica autorităților comuniste de a direcționa prin toate mijloacele elevii superdotați intelectual spre domeniile realiste, în detrimentul celor umaniste, pentru promovarea la nivel național a dezvoltării industriale, a condus la o debalansare a societății românești în favoarea inginerilor. După 1989, când industria a decăzut, o bună parte dintre foștii specialiști de mare clasă din domeniile industriale s-au reorientat, mulți dintre ei, spre preocupările creative din domeniile artistice, literare, jurnalistice etc., cu rezultate deosebite, valoarea lor umană conservându-se, indiferent de vicisitudinile vieții. Valoarea rămâne valoare indiferent de conjunctură!

O situație asemănătoare am mai întâlnit în Peru, situație ajunsă celebră pentru că este descrisă într-o carte scrisă de laureatul Premiului Nobel pentru literatură Mario Vargas Llosa, unde acțiunea se petrece în perioada accederii la putere a lui Alberto Fujimori, care aprecia foarte mult contribuția inginerilor la reformarea țării din acele vremuri. În prezent, inginerii români se împart în două categorii distincte. Prima categorie o reprezintă cei mai în vârstă, cu educația făcută înainte de 1989, reorientați după aceea corelat cu pasiunile fiecăruia. Mulți dintre aceștia au avut proiecte inženýrești de excepție, dar relativ necunoscute publicului larg, pentru că, atunci, în afara cultului personalității la nivelul cel mai de vârf, pentru ceilalți români era foarte greu să-și cultive public realizările. Alții s-au distins în domeniile umaniste devenind scriitori, ziariști, muzicieni etc., deși au studiile inițiale de inginerie. Mulți dintre ei sunt activi în cercurile de creație ale AGIR: Orchestra Simfonică a Inginerilor, Corul Inginerilor, Ing Epigrama, Literar ing. A doua categorie o formează generațiile școlite după 1989, unii în țară, alții în străinătate, care s-au adaptat, individual, foarte repede la economia de piață profitând de două avantaje care vin tot din școala lor inginerească, și anume societatea informațională și managementul. Facultățile de inginerie au avut din totdeauna o bună curiculă informatică, iar inginerii tineri sunt foarte abili în utilizarea tehnicii de calcul în orice activitate. Al doilea avantaj, managementul, este de origine mai recentă, de după 1989, când programul de învățământ politehnic a introdus multe discipline cu caracter economic, ajungându-se chiar la crearea specializării de inginer economist, dobândită în domeniile de inginerie economică deschise de mai toate specializările inženýrești.

Înarmați cu bogate cunostințe de informatică și management, pe lângă pregătirea lor de bază, inginerii români de azi, luați la nivel individual, se descurcă bine, în țară și, mai ales, în străinătate, unde unii au dezvoltat afaceri foarte mari, bazate pe propriile proiecte. Mă refer la cei care au luat în serios procesul de educație; cancerul vânzării de diplome a cuprins și facultățile inženýrești, dar mai puțin decât în alte domenii. Nu vă întrebați de ce nu prea sunt facultăți private de inginerie?

Prof. univ. dr. ing. Nicolae Vasile